

TOCA FERRO i

SETMANARI RADICAL ESPERITISTA

Número 43 LLEIDA, 1 OCTUBRE DE 1932 Any 11 (2.ª época)

PREU 20 CÉNTIMS REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Carrer Clavé, 10 -- LLEIDA

A
0.75
Kilo

Visió d'una carniceria per la Srta. Nelken, l'illustre hoste de Barcelona.

La sala plorava. La Comtesa i Carall no se sap
 moment.
 Don Juanita que s'el trenen son desde el primer
 cordada Don Carles i el
 país en travesar volter
 satisfacció del Babassat
 nostre bon amic Francisc
 Després d'això únicament
 Daniel)

L'Amo del Món a Lleida

Ja feia temps que a la nostra Ciutat es notava el desig de veure'l.

Mercès a qui sigui del cas donar-les, ho vàrem conseguir. La gentada que vingué de les contrades lleidatanes fou senzillament enorme. L'amic Alvarez Pallás, el ferm republicà de tota la vida, despatxà 800 dinars als baixos de Rialto (mal germà, i no ens has pagat ni un cigaló, per la propaganda!)

De tots els pobles de la província es reberen telefonemes de alcaldies, d'associacions d'antics liberals i conservadors que ara son republicanes de cor, demanant permís per a venir a Lleida.

Les empreses de transport de viatgers facultaren a tothom, renunciant els seus drets, a transportar la gent en camions, carros, bicicletes i en remat, en contra el parer de les autoritats que creuen que el transport susdit deu fer-se sempre en condicions, com ho prova el número infinit de denúncies que constantment es fan dels infractors.

Els empleats oficials de tota mena d'oficines, fins els mes descaradament monàrquics, demanaren permís per posar *cobrellits* als balcons, conseguint-ho després de pensar-s'ho moltíssim les autoritats competents.

No cal dir que la sofrerta classe de comerciants i industrials, anà de guardia urbà en guardia urbà, pregant per amor de Deu, que els deixessin tancar, sino se la carregarien. Els guardies, mes amables que Don Ricardo Maria Corazón de León Canalda y Gomis, accediren emocionats.

Molts de Bancs, telefonaren a qui tot ho pot demanant-li que els hi deixés posar banderes i per be que a alguns que ja tenien els barrons d'aguantar-les se'ls autoritzà a d'altres sense els barrons no fou possible donar-els-hi el permís.

Mercès a tot el que deixem dit i quelcom que no diem, car així ens fem mes interessants, Lleida aparegué com una immensa quadra de caserna: plena de *cobrellits* i ben aprop de 500.000 persones entre els del país i forasters, que es el compte que calculem farà La Jornada.

Per a qué resenyar els actes si ho ha fet tant be l'amic Pipa i ho farà millor el mestre en gai ruquejar qual nom tothom endavina?

Nomes volem destacar l'acte de propaganda comercial feta per la important casa Daniel, fent entregar al Sr. Foraster una capseta dels acreditats caramels Llop (a veure si et portes bé, pollo Daniel!)

Després d'això unicament destacà el tip del nostre bon amic Francino a l'hora del àpat, i la satisfacció del Rabassaire Màxim en Lluís Companys, en trovar-se voltat per el rei de la berra corcada Don Carlets i el virrei del porc en viu Don Runeta, que se'l feren seu desde el primer moment.

Hom veient aquest grop, digne de l'estatuaria

grega, pensà. Vet aci la vera representació de l'Academia de la Llengua, de la Virtut corsecada i del Ranci *Abolengo*.

Ah! també cridà l'atenció l'esbart de dançaires del cos d'assalt, que anaren ballant una sardana alrederor del landau o del automòbil de l'Amo, primer al pas del landau i després al del automòbil, que ve a ser un pas d'atac.

El poble no sabia el que li passava en veurer tal manifestació de democràcia i tot era allargar les mans i volguerles xocar amb les del Sr. que tot ho Té, el mateix que quan en temps antics venien els antics amos. Encara recordem els Camps Elisis quan a la vinguda d'un dels Amos, es feu marxar la guardia civil i ni aquest ni la poli ni res del mon es posà davant del tal amo. Pero els temps han canviat.

Al Pont:

«Hermanos españoles salud»

I per qué no pessetes?

ENTERNIDOR!

Aquest dimoni de xicot que mai serà vell i que es diu Ton, ens dona cada disgust i cada satisfacció que per a cap cardiac voldriem.

L'altre dia estigué vertaderament enternidor. Tothom sabent-ho o sense saber-ho, plorà, per el bé que representà la Catalunya traïda fins ara, i ara redimida després de passar per tota mena de purgacions.

Era a l'Audiència. El sol, com sempre que convé al cronista, lluïa magnífic; ni un nuvolet com no sigui els purament ornamentals enfosquien el blau cel....

El noi Bergós, tenia de defensar no sabem si una servitut de pas o uu lladre de calandries, però ell defensava quelcom, si no ens han mal informat.

Tot d'una i quan quasibe ja li corresponia enraonar, ell que va i llença un vibrant crit demanant el reconeixement de la llengua catalana, que tant pocs enraonen i escriuen bé demanant vulguí esser-li permés a ell, el rader (*cuantos*, rader!) el rader dels catalans advocats o dels advocats catalans, iniciar l'informe o la de fensa o el que sigui, en la llengua vernàcula.

El President que segons sembla es un ferm catalanista de tota la vida, amb un posat com dient: «però si fa mesos que estava esperant que m'ho demanesis!» Si em moria de ganes de sentir-te amb la *vostrada*, per a no entendre't! li contestà amb un discurs ple d'entusiasme per la idea.

La sala plorava. En Comes i Carafi, no se sap si plorava o no perque no se sap si hi era. L'Advocat de l'Estat, el Notari Sr. Corchon de la Aceña

que ja es la segona vegada que surt al Toca, el Sr. Jutje que tancà a Mossén Josep, el secretari judicial Sr. Escolar i molts altres caslellans que pensaven auar a la sessió de la cooficialitat més corprenedora, haurien plorat, amarats de la més negra *conllevancia*, cas d'anar-hi.

No seguim tan emocionant relació, per que se gurament hauriem d'acabar dient aquella frase tan coneguda de Símeon Ibars. *Depositemos una lágrima bendita en consonancia con acto tan lindo.*

No mes volem anyadir a la relació un lleu comentari. En Ton, sempre, mentre el món sigui món, voldrà arribar el primer. Pagant o sense pagar.

Encara recordem que un dia que havia fet tard! — no sembla veritat, però — un dia que havia fet tard quan l'adveniment de la República i la representació del poble anà a donar amb aquella democràcia que s'ha perpetuat amb els guardes d'asalt, anà a donar possessió al eximi catedràtic i corrector d'estil del periòdic de La Petera, En Salvador Roca i Lletjós, de la direcció de l'Institut de Lleida, i ja l'acta de si no m'ho dons t'ho prenc. estava signada per tothom que arribà a temps, el nostre heroi, que sempre vol ser a tot arreu s'exclamà amargament. Sortosament un catedràtic consentí i recomanà que a l'acta hi pogués ser afegida la signatura de l'eminent tardaner. Així es feu, amb satisfacció de tothom.

Ara, ja hi ha qui parla de si s'està assajant el discurs que li caldria fer en el cas lamentable, però no improbable, de que manant en Royo Villanova, es faci la retirada de l'Estatut i calgui retornar a la oficialitat única de llengua castellana i sigui natural que algú demani al president de l'audiència ser primicer en emprar-la de bellnou. Aquest es en Ton,

Al Carrer del Nord:

«Cataluña agradecida te saluda»

Quina barra tractar-lo de tu!

¡Bendita conllevancia!

«Hermanos españoles, Salud. Lérida agradecida os recibe con los brazos abiertos, *Salus, Símeon, Altisent*, (probables autores de la fechoria).

*
*

«Hermanos españoles hay salud y fuerza... en este día de boato que es ja fe de tall lo más barato —lo caro va a ser nuestro «Estatut»—

De cal Moron:

«Al Castellá Azaña. Benvingut»

Ben trobat, Moron!

Si *Lérida*, la gran *agradecida*, sensible al cariño, *os recibe*, pondrá un plazo, por si amor prescribe, y esto no ha de durar toda la vida.

El Segre nos ha hecho muy despiertos. Parece que en el dar somos «bogales» y esto y los rigores estivales nos hacen ir *con los brazos abiertos*.

Lo que antes era «muera» ahora es «viva», el que comía mucho, ahora ayuna. Si su vida antaño fué perruna, hogaño está tan alto como Shiva.

Si antes era «no hablar cristiano» dar en buen catalán un mejor día, ahora aquél que así nos lo decía es ya mas catalán que castellano.

Si antes Presidente o Escribano decían en la Sala «no le entiendo»; Ahora el «setze jutjes» va saliendo más majó y más castizo que un urbano.

Será que el corazón ha dado un tumbo y queda lo de arriba al bajo piso y sube lo de abajo con permiso y cambia tan gozoso el viejo rumbo.

Y aquellos de nosotros que en la vida jamás supimos *nuestra* «vernácula» y hoy sin aprender sale sin mácula de nuestros labios tan limpia y fluida.

Los otros que en jamás de los jamases sus ojos a Castilla habían vuelto, serán hoy de Castilla lo más suelto, serán del castellano grandes «ases».

¿Será an milagro laico? ¿Será un suero? ¡Qué obra tan castiza y tan galana! Y ca, señores, esto... esto es gana, ¡consérvanos, Señor, siempre el pucherol!

A cal Oliva:

«Festa per Azaña»

Ara si que ets al guano, Pepet!

El final de un reportaje

Nuestros lectores recordarán, si no han perdido la memoria, que el martes, día 13 del corriente dejamos un reporter nuestro, en la calle de San Antonio, lapiz en ristre, ojo avizor, a las 12 de la noche, junto a la Iglesia de la Merced, atento a lo que pasaba en aquél punto y en aquella hora.

Ya dábamos por perdido a nuestro repórter, creyendo que se nos había pasado a la Redacción de «El País», que es como irse a hacer compañía a Ghandi, por lo inútil que resulta el wermouth en aquella casa, cuando se nos ha presentado en la nuestra con unos versitos, diciéndonos que su tardanza obedecía a que había querido hacer el reportaje, como Zorrilla, en clásico romance castellano, y que había enseñado los versos a D. José el Justiciero y que le habían parecido muy malos.

Para que nuestros lectores puedan contradecir a D. José de Rufeá y por si la ex-Real Academia Española quiere tomar cartas en el asunto y dar la razón al Sr. Almacellas, o en caso contrario, un pequeño enchufe a nuestro reporter, ahí va el romance:

PRIMERA PARTE

Sagrada Virgen del Carmen.

Madre de Dios Soberano,
dad a mi lengua el auxilio
y el socorro necesario
para explicar el suceso
terrible y extraordinario
que en Lérida acaeció
el martes trece pasado.

La calle de San Antonio
la noche del «día de autos»,
cerca del caer las doce,
llenaba de sobresalto.
El silencio más profundo
envolvía todo el ámbito;
no se veía ni un alma;
desde uno al otro cabo,
soledad, sombras, misterio
metían miedo en el ánimo.
Tan sólo por los tejados
cruzaba raudo algún gato
que, en busca de alguna gata,
maullaba y bufaba un rato.

De pronto aparece un médico,
que Porqueras se llamaba,
con gran sigilo y recato
en la Iglesia se me entraba,
que tienen los frailes blancos
en la calle situada.

Otro médico despues
con una barbita blanca

(era el anciano Belli,
al que con toda la paga
jubiló la Dictadura:
merced extraordinaria,
que no empece que el tal
no lo agradezca nada
y se agarre a la República
como a la peña la lapa),
observando no ser visto,
en el templo penetraba.

Otro galeno llegó,
(Biosca se apellidaba),
que, también «d'amagatofis»,
entró en la mansión sagrada.

Por si acaso eran pocos
los médicos ya llegados,
otro médico Belli,
también algo entrado en años,
pero, como es natural,
algo menos que el anciano
a quien da el nombre de padre,
que es un nombre muy bien dado,
(aunque el hijo, «Jabali»
quiera ser apellidado),
con todas las precauciones,
en la iglesia se ha colocado.

¿Qué buscarán en la Iglesia
de los Padres Mercedarios,
cuatro médicos doctores
y nada menos que cuatro?

¡Si hay algún fraile enfermo,
Dios le haya perdonado!
No hay enfermo que resista
la embestida de cuatro
albéitares de personas,
galenos o matasanos,
buscadores de orinales
y con el bisturí armado
para cortar lo que sobre
y a veces lo que ha faltado.

Si está enfermo algún Padre
o quizás aquel Hermano
que mondaba las patatas,
o el que el piso ha fregado,
¡si se deja visitar,
Dios le haya perdonado!
Recemos pues por su alma.
¡Dios le coja confesadol!

SEGUNDA PARTE

El que cuenta este suceso
terrible y extraordinario
reconoce con franqueza
que se había equivocado.

No se trataba de enfermos.

No era un fraile desgraciado
con el femur hecho astillas
o un tumor en el bazo.

Por más que martes y trece
señalara el calendario
y estuviera allí presente
todo el protomedicato,
y la hora fuera idónea
para un vil desaguisado,
el *casus Belli* no era otro
que el hijo Belli, el jabato,
fiero miembro de la Esquerra,
y de la Esquerra diputado,
que, merced a la merced
de muchos miles de.... encantos,
con una rica infanzona
se casaba «de amagado»;
pero no por lo «civil»
como corresponde a un laico
consciente, serio y formal,
sino como el más beato:
de rodillas, muy devoto
y a los pies de un fraile blanco.

¡Runeta, ven en seguida
desafia tú al menguado
y dile lo que dijiste
de frailes negros y blancos
y pardos y de los que visten
el hábito calatravo!
¡No creas en tu bondad
que el novio está «trastocado»!

¡Tres médicos estan presentes;
los tres han atestiguado
que el colega no está loco
que tiene el cerebrc sano
y que ha ido por sus pies
y que no ha sido forzado!....

¡Runeta, ya has hecho tarde!
¡El hecho está consumado!

¡Oh padres que teneis hijos!
¡Oh hijos que teneis madre!
¡Oh tias que teneis tios!
si os da la gana, escuchadme:

No sigais jamás los pasos,
que el ejemplo no os arrastre,
del galán de aquesta historia,
que bien parece un romance
de los que venden los ciegos
con un pendón por las calles
y que venden a diez céntimos
primera y segunda parte.

No os pase por la cabeza
decir pestes de los frailes,

obispos, curas y santos
y de los Padres y Madres.

No mandeis quitar las cruces
de asilos y de hospitales,
no blasfemeis más de Dios
como lo hacia el mal «Lladre».

Si acaso sois diputados
no voteis el «vinticuatre»,
ni el divorcio, ni expulseis
del cuarto voto los frailes.

No prediqueis la coyunda
libre, como el propio aire;
no id detras de las cómicas,
aunque ello mucho os cuadre.
Sinó hareis el ridículo,
como dos y dos «fan cuatro»,
acabando por casaros,
tal como la mujer mande,
de rodillas, en la iglesia,
y respondiendo: Sí, Padre.

MARRAMIAU!

Notas de la nueva sociedad

Nuestro dilecto amigo el consecuente propagandista de TOCA HIERRO, el Notario andaluz de San Roque (Cádiz), y feliz conlevante, en vista del feliz alumbramiento del Estatuto, ha ordenado, se dice, confeccionar un letrero muy bonito que dirá MANEL MATALÁS. NOTARI. Nos congratulamos de la mejora.

* El consecuente socialista Duquesito de Verra Sila Encarnada, con calefacción central, ha regresado de su excursión estival por Figueras.

* En cambio no se tienen noticias recientes del excelente socialista peterotriste, héroe del Bullidor, la excelente finca que da para todo, senyor Javier de Jaques. Por muchos años.

* Ha dado a luz según se dice en ciertas tertulias, el Sr. D. Pedro de Vall de Orio-de-la, un proyecto de reorganización que será muy apreciado el día que se conozca. Celebramos tan grato acontecimiento.

* El Sr. Don Antonio de Vives y de Estover, ha mandado cepillar los célebres botines blancos que tanto y tantos años ha lucen. Es lo que se llevará. También nos congratulamos.

* Se dice que va a regresar de su viaje de luna de miel laica, previo paso por la Iglesia de la Merced, el que fué comisario y también al viaje susodicho, Don Epifanio de Belli y de Castiel. Se dice que viene muy mejorado, pero cansadito.

* El consecuente berrista Sr. de Carlos, tuvo la desgracia de sacar toda la comida que tan bien había deglutido el día del Sr. Azaña. Perdonen mis estimados lectores la suciedad, pero nuestro deber de informadores parciales es decirlo todo. Celebraremos recupere la comida.

CIELITO ROJO.

Perles.... antillanes

«La justicia municipal tiene que ser organizada a base de la comarca y del juez letrado... Sin esta justicia intermedia... que ya no es la justicia espontánea y analfabeta, incapaz o servil, el edificio judicial carecerá de cimiento y serán inútiles todos los penachos jurídicos de las alturas».

(Albornoz en el discurs d'apertura dels Tribunals).

Pep de Rufe ha presentat la dimissió del seu càrrec.

«No se trata de hacer justicia republicana... una justicia republicana que en las causas criminales absuelva a los republicanos culpables y condene a los monárquicos inocentes. Esto sería, no ya injusto, monstruoso».

(Albornoz en el discurs d'apertura dels Tribunals).

Aquest paragraf ha estat molt ben rebut a Villa Cisneros.

«...los hombres de la República han creado y recreado...»

(Del discurs de Azaña a Santander).

¿Que si han recreado...? Ja ho saben prou, els Perets, els Tonets, els Maluendes, els Don Peps, els Salus, etc., etc.

«Ya sé que la ley de órdenes religiosas levantará una gran polvareda y ocasionará que me tilnden de sectario y persecutor; pero yo desafío estos epítetos y se cumplirá sin amenguamientos ni contemporizaciones el artículo 26 de la Constitución».

(Discurs de Azaña a Santander).

Voldriem saber quina impressió els ha produït això als.... cotòlics que posaren domasos per a que els regalessin un be negre.

«La sastrería Jové saluda.....»

Indubtablement es una bona sastreria però renega l'amo. Ademes vol el cap de Sanjurjo.

PUNTES DE PARIS

Fa uns dies que, per tal de veure una bandera que havia adquirit «Joventut Republicana» i que havia rebut En Pepe Sanjuan, anaren a la botiga del esmentat «pollo» bon nombre d'adictes del «Albergue», entre els quals hi havia el «galé» Sr. Prim.

Com que la visita tingué lloc a la nit i estava la porta tancada, el Pepe obri la portella de la porta de ferro del estableiment i cap dins falta gent.

Quan tots eren dins varen notar que n'hi faltava un. Era el Dr. Prim qui malgrat haver probat d'entrar de totes les maneres possibles, no podia passar per la portella. Per fi posant-lo de gairell i empenyent els uns i estirant-lo els altres, el poderen fer entrar. Aleshores es convenceren del grós que era el metge Prim.

Una vegada més es confirmà que el nom no fa la cosa.

Un redactor nostre comprà un dècim del n.º 18,417 del passat sorteig del 21 de Setembre, perquè els esperits li havien comunicat que li sortiria premiat. Vingué el sorteig, mirà les llistes i... no hi era. El nostre redactor, com és natural, formulà als esperits la reclamació corresponent.

Els esperits li contestaren que havien tingut que canviar d'opinió, car d'aquell mateix número n'havia prés mes tard un dècim el Dr. Castro i com que l'esperit negre del esmentat Dr. és mes poderós que els esperits blancs nostres, el número va tenir pega.

També ens digueren que Lerroux estava destinat a governar però des de que el Dr. Castro s'havia fet radical, això esdevenia impossible.

Preguem doncs al Sr. Castro que canvi de partit i que quan jugui a la rifa ens digui el número.

Esperem que ens complaurà.

L'autor de «La Corona» llegint les dedicatòries.- Pero de donde sacan tantos literatos, amigo Salus?

A la vetlla de la vinguda del Sr. Azaña a Lleida, el regidor Sr. Cerezo anà a cal Cisquet per tal de comprar-se qualque cosa per tancar el cap. Consultà al Costeta que li aniria millor si un barret de copalta o un flexible.

—Ni una cosa ni l'altra—li contestà—amb copalta semblareu un fossor en un enterro de primera i amb flexible us pendran per un prunaire. El millor serà una gorra.

—Doncs per comprar una gorra mes m'és timo anar a cal Barrio que és parent del Palacin. Cisquet, a vegades s'hi perd de donar consells.

Encara continua figurant a les llistes de socis del Casino Principal el nom del estanquer, oliaire,

remolatxer, carboner, camiser, militarista i súbdit portugués Sr. Simeó.

Es qüestió de pell.

Si l'Estatut cau en mans dels esquerrans macianistes i alberguistes, creiem que serà una «juerga vernàcula».

Aquesta asseveració la fundem en que el Sr. Valldeoriola segueix les petjades del Sr. Bellí. El Sr. Bellí feu jubilar al apotecaridel Hospital que no'n tenia cap ganes, i col·locà una apotecaria sense cap mes merit que ser parenta del Sr. Sarradell i «novia» del Sr. Godàs. També ascendí a oficial al auxiliar Sr. Franco, ex-Secretari particular seu, prostergant altres auxiliars mes antics.

Rescentment el Sr. Valldeoriola ha nomenat empleat de les cédules el Sr. Paba i han estat ascendits a auxiliars tres escribes, i han estat invitats molts funcionaris a jubilar-se amb condicions ventajoses.

Un i altre estan atents a prescindir de la «plantilla» i a col·locar gent de casa sense concurs ni oposicions i sense vacants. Que no hi ha un pressupost a la Generalitat de Lleida?

Es clar que els esquerrans al Ajuntament de Barcelona ho fan més fort.

Allí han entrat 200 empleats al-hora, també sense concurs i sense necessitat.

Pobre Estatut en mans de l'Esquerra! I sobre tot pobres dels que paguen!

Amb tot el respecte! Vol fer el favor DON Salus i Don Pere, de dir-nos d'on es pagarán les despeses dels HERMANOS ESPAÑOLES?

En contestar el Sr. Director de l'Institut i Regidor, Sr. Roca, al Sr. Besa en el referent al Cens amb que devien fer-se les eleccions pel Parlament de Catalunya digué que havia d'emprar-se el anterior per que era el mateix amb que les esquerres havien guanyat.

Nosaltres fins ara havíem tingut els nostres duptes pel que fa referència al talent del Sr. Roca.

Des de aquelles declaracions però no hi ha lloc a duptes.

El Sr. Roca és molt viu.

El Sr. Don Manuel Azaña Diaz, ni sisquera es fixà amb Don Antonio Bergós Massó.

El barret del Sr. Cervera (a) Runeta deu haver criat.

Ho diem perquè ara en porta un altre que no és tant gran.

En Sietereflejos està desesperat.

Tant que esperava la vinguda del President del Consell de Ministres a Lleida per a posar-se el «siete lúces», el jaqué, els pantalons a ratlles, els guants crema i els botins blancs i els actes de la visita es feren sense «etiqueta» i per tant de vulgar i plebeua americana!

Diuen que exclamava en el clos familiar: I per això tants sacrificis! Tants «asseguros» que em costa el comprar-me totes aquestes preciositats!

Al Sr. Manuel Azaña, li cridaren molt l'atenció els Srs. Runeta i Carlets.

Felicitem al Sr. Pep de Rufeia per haver-se decidit la seva senyora (q. p. b.) a posar-se capell. El creiem «de justícia».

A la senyora d'un Jutge Suplent li correspon portar capell.

Els càrrecs s'han de vestir, no [és veritat Sr. Vives?

El exclaustrat Sr. Josep Valldeoriolla ens ha assabentat que té ascendent a 48 pobles de la nostra ex província.

També tenien molt ascendent amb ell altres tants sastres i cafeters de la nostra ciutat, la qual cosa l'obligà a «inclaustrar-se».

Per que a un ateu se li va ensenyar la Catedral vella? Que t'empasses, Salus!

Són esperats amb gran interès els beneficis que reportaran a nostra ciutat els dos viatges dels regidors Sr. Estanquer i Sietereflejos a la Corunya i sobretot el de Portugal.

Esfa bé que s'emplei a la Ronda de Consums un radical. El que no està tant bé es que a aquest senyor empleat se li deixi abandonar el servei anant a les festes majors a fer de cambrer, perjudicant un cambrer.

TOCA FERRO!

El Sr. Ibars diu que té 6 mesos de temps per a procedir contra el Sr. Matias per les coses que li va dir en una sessió.

No tingui por el Sr. Maties. El Sr. Humbert Torres, quan era Alcalde, li va dir al Sr. Ibars que amb ell no hi volia sostenir diàleg i al Sr. Torres no li va passar res, ni abans ni després dels sis mesos.

Els nostres senglars són deliciosos. El Sr. Belli es casa per l'Església, els fills del Sr. Ormo i del Sr. Reus fan la primera comunió amb tota solemnitat i exposen els retrats als carrer major. El fill del Mataberres es casa a S. Llorens i son pare hi va tot cofoi. El Sr. Figueres cel-lebrà S. Miquel amb tota satisfacció i admeté felicitacions de tots els que van a comprar-li llet i dels que no n'hi compren.

Com mes va menys els entenem.

I es que ser «jabali» dels fiers, és més difícil del que sembla. Dels domesticats, o *domèstics*, ho és qualsevol soci del Albergue o dels radicals.

Malgrat la fama que tenim de sabotejar tot el sabotejable i de no poder veure la Constitució, acomplim els preceptes constitucionals millor que «La Cornada» i el «Occident».

Ni un ni altre contrare escriuen ni un mal article ni un verset en castellà. Aixó ens fa sospitar que no en saben.

Per bé que l'article quart de la Constitució diu textualment:

«El castellano es el idioma oficial de la República. Todo español TIENE OBLIGACION de saberlo».

TOCAFERRO desde que es va aprobar aquest article no ha deixat ni un dia de publicar qualque cosa en castellà i fins un nombre sencer en la llengua de Rojo Vilanova.

Nosaltres el castellà el sabem i el practiquem.

Molt abans del Estatut ja practicàvem el bilinguisme i la «conllevancia».

Al banquet del Sr. Azaña als Camps Elisis es reservaren 14 o 15 cuberts per el servei.

En acabar-se el dinar els llocs foren ocupats per En Just Pons, En Bademunt, en Castro, etc., amb la qual cosa feren un flac servei al servei.

¡«Los hay ansiosos!»!

En Cisquet Costa digué al Pipa Pais molt serio que les dretes es preparaven per les properes eleccions i que ja habien confeccionat una candidatura en la qual hi entraven entre altres En Llarri, En Riu, En Gornese etc. etc.

El Pipa tot alarmat publica al dia següent un article a «El Pais».

Pobre Enric com et deixes encerar!

IMPRESA SURIACA. — LLEIDA

CURTIDOS ARTÍCULOS PARA ZAPATERIA Y GUARNICIONERIA
Lanas lavadas para colchones

Agustín Mestre

MARCA REGISTRADA artículos
PARA VIAJE, CAMPO, SPORT Y MARROQUINERIA

RAMBLA FERNANDO 57 Y C. REMOLINS 14 - TELEFONO 570 - APARTADO CORREOS 26 - LLEIDA